Svenska Canada-Tidningen.

Utgifves hvarje onsdag af
CANADA WEEKLY PRINTING CO., LTD.
656 Logan Avenue, Winnipeg, Man.
Telefon Garry 3174.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år (i förskott)	$1.00
Helt år, efterskottsvis	1.50
Halft år, "	0.75
Helt år till Förenta Staterna	1.50
Helt år till Sverige	2.00
Halft år till Sverige	1.00

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerad bref som genom Post eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa sistnämnde, som ej behöfva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Co., Ltd.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adresslappen.

P. M. DAHL, Manager. NILS P:SON BROWN, Redaktör.

Redaktionen är alltid tacksam för nyheter och meddelanden från svenskar, på platser där svenskar bygga och bo. Vid insändande af nyheter och berättelser skrif endast på en sida af hvarje ark.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Reklamträningar, 3 gånger, ... $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors $1.50
Förlofningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke öfverstigande 1 tum, enkel spalt. Betalning för småannonser bör alltid insändas i förskott.

Onsdagen den 18 Februari 1914.

Det är kallt om öronen dessa dagar.

En kvinna kan blifva mera stimulerad af en dålig komplimang än en man af en flaska champagne.

Endast genom att vid kommande val rösta med de liberale kan nykterhetsfolket hoppas på att få sina önskningar uppfyllda.

Representanten för Gimli valkrets i Manitoba legislatur har anklagat de liberale för korruption i samband med valet förliden sommar. Desto mera angeläget, att detta blir föremål för en grundlig undersökning.

Endast genom att afskudda sig den regering, som handlar orätt, och afskudda sig den regering, som efterträder den, om denna äfven handlar orätt, kan folket slutligen erhålla en god regering.

Hvarför motsätta sig premierminister Roblin och hans gelikar så ifrigt obligatorisk skolgång? Jo, därför att de intet mer frukta än att upplysningen i Manitoba skall stiga och de därigenom förlora sin prestige hos mindre upplysta nationaliteter.

Somliga påstå, att det ena politiska partiet är lika dåligt som det andra. (Detta påstående kommer mestadels från konservativt håll.) De liberale skulle nog skämmas ögonen ur sig, om de på sina samveten hade så många synder som de konservative i detta land och denna provins.

Oskicket att afskeda tjänstemän, hur dugliga de än må vara, som visa skymten af annan politisk åskådning, har länge bedrifvits af de vid makten sittande konservative. Men synden straffar sig själf och nyligen råkade premierminister Borden afskeda sin egen farbroder, som är liberal. Naturligtvis skedde detta utan mr. Bordens vetskap.

I Trosa-Tidningen läses denna sedelärande berättelse:

Ett godt medel har påfunnits mot dem, som slå sina lofvar om andras fruar — åtminstone då en dylik gynnare är utländing. En man i Y., som tyckte sig finna att en där gasterande pianovirtuos något för ofta hade duetter tillsammans med hans fru, gick resolut till denne och förklarade att om han icke genast reste dädan, skulle han med snaraste anklagas för spionери. Den förskräckte tysken gaf sig i väg dagen därpå, och därmed fick herrn behålla sin lilla fru för sig själf.

Den Hearstska tidningen "Evening Journal" innehöll följande notis om bondetåget i Sverige:

"31,000 Norwegians ask bigger army. Stockholm, Feb. 6. — A great patriotic demonstration was made here to-day when 31,000 Norwegian peasants and artisans marched to the palace and presented an address to King Haakon, declaring they were willing to undergo the sacrifice of higher taxes to aid the national defence. The King was asked to strengthen the army and navy."

Och ändå finnas de, som hålla före, att amerikanerna icke mer sammanblanda Sverige och Norge — mestadels till Norges fördel!

Af alla de olika nationaliteter, som hvarje år söka sig hem i Canada, äro inga mera välkomna och uppskattade än skandinaverna, säger immigrationskommissarien, mr. J. Bruce Walker. De skandinaviska folken vänja sig snart vid det nya landets lagar och låta fort assimilera sig. Det tager icke lång tid, förrän de äro nyttiga medborgare och lika patriotiska och flaggan trogna, som de, hvilka äro födda här. De äro flitiga folk och i ordets bästa betydelse jordbrukare. Och då Canada företrädesvis är ett åkerbruksland, lämpar det sig synnerligen för nordborna. Regeringen förstår detta och gör allt hvad den kan, för att främja invandringen af skandinaviska nybyggare både från gamla landet och Förenta Staterna.

Nykterhetssituationen i Manitoba.

Nykterhetsfolket i Manitoba i allmänhet och dess ledare i synnerhet har ofta uttalat den meningen, att det ena politiska partiet är lika dåligt som det andra, och att de liberale icke äro mera progressiva än de konservativa. De hafva därför icke slutit sig till något visst politiskt parti — att bilda ett eget har icke ansetts vara praktiskt — utan röstat än med det ena, än med det andra, och — mirabile dictu — oftast med det, som mest motarbetar dem, men hvilket förstått att slå blå dunster i ögonen på dem.

Som många torde påminna sig, dömdes "Hugh John Macdonald Prohibition Act" till döden för tolf år sedan genom referendum-påhittet. Detta speciella val var en fullkomlig skandal — såsom nykterhetsledarna alltför väl då visste. Ett år senare inträffade allmänt val. Straffade nykterhetsfolket då den regering, som bedragit dem, och läto de politici af alla partier förstå, att deras hållning vid valen var en faktor, som icke ostraffadt kunde begabbas. Visst icke. Först beklagade nykterhetsfolkets ledare regeringens svek och sedan anföllo de de liberale, därför att dessa, fast varande i oppositionen, ej förebyggt förbudslagens nederlag. Detta var just hvad de konservative nykteristerna önskade, och predikande, att ett parti är lika dåligt som ett annat, röstade de mangrant på den regering, som så skamligt svikit dem. Nykterhetssaken i provinsen har aldrig repat sig helt efter detta slag.

I allmänna valet 1903 antogo de liberale i öfver ett dussin valkretsar kandidater, som nominerats af nykterhetsfolket. Med ett undantag öfvergåfvos dessa kandidater af de konservativa nykteristerna, uppmuntrade därtill af ledarnes ständigt upprepade: "liberalerna äro lika dåliga", och blefvo besegrade.

Vid valet 1907 leddes de liberale af Edward Brown, en man som särskildt utmärkt sig för nykterhetsvänlighet. De liberale lofvade flera reformer som nykterhetsfolket synnerligen kräfde, och som de blifvit nekade af premier Roblin. Trots detta, trots att hvar och en kunde se, att de konservative arbetade mot nykterhetssaken och de liberale för den, vägrade nykterhetsrörelsens i provinsen ledare att understödja de liberale, och deras nederlag var därmed gifvet.

En del konservativa nykterister röstade dock för de liberale, hvilka därigenom blefvo starkare, än regeringen trott dem vara. Mr. Roblin blef tydligen skrämd af detta förhållande, och han skyndade under den första sessionen af den nya legislaturen att medgifva de reformer han förut vägrat. Han återgaf kvinliga skattedragare valrätten, och han gaf majoriteten kontrollerande makt i local option frågor.

Nu jublade nykterhetsvännerna och de kunde icke nog tacka och hylla de män, som så nyligen blodigt hånat dem. Ingen af dessa ägnade en tacksamhetens tanke åt Edward Brown och hans parti för den kamp, de kämpat för nykterhetssaken år 1907.

Nykterhetsvännerna trodde, att de genom local option lagen voro nära målet, och i andanom sägo de den sista krogen i Manitoba stängas. De öfvergåfvo Hugh John Macdonald lagen och började arbeta på att få rusdrycksförbud i hela provinsen genom local option lagen. Men det tog endast två à tre år att öfvertyga nykterhetsrörelsens ledare om att "den bästa local option lagen i Canada", som de kallat den, var oduglig, och att den endast brakte nykterhetsrörelsen nederlag, hvarigenom de förlorade exempelvis ett så gammalt förbudsdistrikt som Neepawa.

I valkampanjen 1910 utlofvade de liberale reformer, som borde tilltalat nykterhetsfolket i Manitoba, men här upprepades åter historien från 1907 och 1903: nykterhetsfolket delade på sig; och de konservative nykteristerna röstade med sitt parti. Ännu predikades nämligen, att det ena partiet var lika dåligt som det andra, att båda icke voro progressiva, och att de stodo under kontroll af rusdrycksinträssena.

1911 började nykterhetsrörelsens ledare se, att deras ansträngningar varit fruktlösa, och med ropet "bort med krogen!" vädjade de till regeringen. Premiärministern svarade dem, att de måste skaffa bevis på att de hade allmänna meningen bakom sig. De skaffade då en petition med 20,000 namn, men denna lämnades utan afseende.

Då legislaturen sammanträdde 1912 framkommo nykteristerna med samma kraf och stöddes kraftigt vid detta tillfälle af de liberale, hvilka alla röstade för ett dylikt förslag. Endast två konservativa röstade med de liberale, och motionen gick sålunda icke igenom.

Under innevarande session af legislaturen föreslog mr. Baird, liberal representant för Mountain, att referendum borde tagas om förslaget att borttaga krogen. Detta förslag nedröstades af de konservativa efter ett längre tal af premierministern. Trots detta ville nykterhetsfolket icke erkänna, att de liberale gjort allt hvad de kunnat för nykterhetssaken, medan de konservative förklarat sig mot den.

De liberale äro villiga att, om de gifvas makt, gifva nykterhetsfolket, hvad det önskar. De gå gärna med på att borttaga krogen eller, om så föredrages, införa totalt rusdrycksförbud.

Men det är ändock icke säkert, att det liberala partiet kan räkna på nykterhetsfolkets understöd vid nästa val. Om den enskilde nykteristen icke lär sig inse, hvilka vänner han har i de liberala, är det mycket möjligt att vi få nöja oss med Roblin-regering ännu fem år.

Den enskilde nykteristen måste bestämma sig för att antingen acceptera Roblin och hans reaktionäre för ytterligare fem år eller rösta för ombyte af regering. Och det borde sannerligen kännas som en bjudande plikt för nykterhetsfolket att söka bortskaffa den man, som så ifrigt arbetar mot dem.

När den enskilde nykteristen nu vet, att de liberale med all makt arbeta för nykterhetssaken, måste han noga öfverväga detta faktum, som hans s. k. ledare i åratal sökt förneka. Han måste välja mellan fortsättande af de förhållanden, som under de senaste tio åren blifvit allt värre och värre, eller att rösta för ombyte af regering, hvilket skall rödja väg för nykterhetsvännernas frammarsch.

Konungen — mannen.

Gustaf V var icke synnerligen populär, när han vid gamle kungens tronfälle besteg Sveriges tron. Han hade aldrig som kronprins förstått att vinna folket, och man trodde aldrig, att han skulle förvärfva folkets ynnest.

Det dröjde emellertid icke länge, förrän den nye konungens namn låg i hvar mans mun och man endast hade fördelaktiga saker att säga om honom. Han visade sig genast vara synnerligen ekonomisk och flärdfri, och samtidigt som han var demokratisk, visste han att värdigt föra sig. "Med folket för fosterlandet" blef hans valspråk, och har han äfven sökt lefva och handla efter dessa vackra ord. Populariteten kom, och det fortare än någon kunnat ana.

Det, som synnerligen utmärkt konung Gustaf, är manlighet och orubblig fasthet. När Sverige 1905 blodigt skymfades af Norge, var man där hemma ganska förvissad om att, ifall den dåvarande kronprinsen suttit vid regeringsrodret, norrmännen icke kommit så lättvindigt undan. Och flere gånger under unionsbråket visade sig kronprins Gustaf besitta större fasthet än den milde gamle kung Oscar. Därför blef heller icke, som bekant, den dåvarande kronprinsen vidare afhållen i "broderlandet".

I dessa dagar har, såsom omtalas på annat ställe i dagens nummer, Gustaf V ännu en gång kommit i tillfälle att visa, att han icke är att leka med, och att han ingalunda vill gå i ledband. Han uppvaktades, som bekant, d. 6 febr. af bondetåget, hvilket begärde att försvaret skulle stärkas. Konungen uttalade vid detta remarkabla tillfälle som sin fasta öfvertygelse, att försvaret verkligen var i behof af förbättring, och han sade tydligt och klart ifrån, att han i denna punkt aldrig komme att gifva vika.

Statsminister Staaff och hans kolleger, prisvärda i mångt och mycket, ville emellertid icke tåla, att en konstitutionell konung uttalade sig utan att först fråga dem om lof. Ja, de gingo så långt, att de förelade sin monark en förödmjukande skrifvelse, som de ville, att han skulle underteckna. Detta var emellertid något, som konung Gustaf icke gick in på, utan sade han bestämdt nej därtill. Följden var därmed gifven: ministären afgick.

Vi kunna icke se annat än att konung Gustaf i detta fall handlade fullkomligt rätt och att han ännu en gång visade sitt folk exempel på fasthet och beslutsamhet. Framför honom stodo 30,000 odalmän, och han måste ovillkorligen förnimma den trygga känslan, att Sveriges ryggrad, Sveriges bönder stodo bakom honom. Hade han icke då rätt att klart och tydligt säga sin mening, hvilken i alla delar sammanföll med böndernas? Ty visserligen är han konstitutionell monark, men en sådan bör väl ändock få hafva sina egna åsikter och öppet uttala dem, helst då han ser, att en stor del af hans folk sympatiserar för dem. En konung utan makt och utan vilja är en nolla, som lika gärna kan ersättas af en namnstämpel.

Oro ligger det i dessa dagar i luften hemma i Sverige. Kring kungaborgen i synnerhet bryta sig orosvågorna, och monarken har ingalunda i denna stund en lätt börda att bära. Vi tro dock, att han, som ältsedan han blef konung, visat sig vara en verklig man, nu skall mötas af sympati från en stor del af sitt folk. Äfven vi svenskar på denna sidan Atlanten, som ju fortfarande hysa intresse för vårt gamla fosterland, torde då och då ägna fäderneslandets förste en tanke, och torde vi alla i våra hjärtan önska honom lycka och framgång samt hoppas, att de moln, som nu samlats kring honom, snart måtte skingras.

Sverige—Nordamerika.

I samma nummer där i en helsidesannons inbjudan till aktieteckning i den i rubriken nämnda linjen göres, skrifver Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning redaktionelt följande:

Vi ha tidigare redogjort för den af dir. W. R. Lundgren planerade post- och passagerarelinjen på Nord-Amerika samt äfven uttalat oss om önskvärdheten af densammas tillkomst.

Då nu planens realiserande framskridt så långt, att allmänheten inbjudes till aktieteckning, torde det dock vara på sin plats att med några ord erinra om betydelsen af det storartade projektets förverkligande ur såväl nationell synpunkt som för enskilda. Sålunda blir otvifvelaktigt tillkomsten af en egen passagerarelinje på Amerika ett stort steg i den svenska handelsflottans och särskildt den transmarina linjefartens utveckling, hvilken senare i planens upphofsman har sin banbrytare.

Att linjen kommer att draga med sig en ökad varomsättning mellan Sverige och det köpkraftigaste af alla länder, därom torde ej råda något tvifvel. Såsom bevis för riktigheten af satsen, att direkta linjer äro det snabbgaste medlet för att öka handelsomsättningen nationerna emellan må endast anföras det kolossala uppsving på detta område, som ägt rum sedan vår linjefart på främmande världsdelar började taga fart.

Som bekant är det afsedt, att linjens ångare skola byggas och utrustas med tanke på att i händelse af behof kunna tjänstgöra som hjälpkryssare, hvarigenom de skulle få betydelse äfven för försvaret. Huruvida den fartygstyp, som här tillämnas, är lämplig för hjälpkryssaretjänst, tillhör det ju de militära myndigheterna att afgöra, och dessa ha redan år 1908 uttalat sig till förmån för en dylik anordning, ehuru den då planerade linjen icke ens afsåg så snabbgående ångare, som nu äro i frågan.

Det har beräknats, att vårt land förlorat 120 à 130 millioner kr. på att vår utvandrings- och återinvandringstrafik förmedlas genom utländska linjer — alltså en summa, som är tio gånger så stor, som det erforderliga kapitalet för den egna linjens upprättande. Utom den nationalkonomiska vinst, som företaget kommer att lämna i form af ökad varuomsättning och passagerareafgifter, hör äfven den afsevärdt bekvämare post- och passagerartrafiken till fördelarna af en egen linje. Utan att vara någon vän af emigrationen, kan man dock hålla på, att den, som finnes, må äga rum på svenska båtar. Då mot den egna linjen framkastas den invändning, att den skulle öka utvandringen, må framhållas, att denna med den fulländning, kommunikationeran i vår tid öfverhufvud erhållit, svårligen särskildt främjas af, att öfverresan sker med svensk linje. Och skulle man exempelvis från svensk sida uraktlåta att, om så behöfdes och det vore möjligt, söka åstadkomma bättre anordningar på de nuvarande främmande linjerna till emigranternas båtnad för att på så vis återhålla utvandringen? Detta skäl kan sålunda svårligen anses vägande.

För att underlätta uppbringandet af det för våra förhållanden jämförelsevis stora kapital som erfordras för linjens startande, samt för att äfven i detta afseende göra företaget till ett nationalt intresse, har aktiernas värde satts så lågt som till hundra kronor.

Det är icke en tidnings sak att vare sig till- eller afråda pänningplacering i affärsföretag. Men denna fråga är af den natur, att den bör kunna räkna ett mycket stort allmänt intresse, hvilket ock framgår af den ovanligt stora samling af ansedda och hvar på sitt område framstående personer, i olika grenar af svenskt näringslif, hvilka ställt sig som inbjudare och hvilka äro ägnade att väcka förtroende. Angående företagets ekonomiska bärkraft hänvisas till tidigare lämnad utredning rörande Sveriges handelsförbindelser med och och passageraretrafik på Amerika. Praktiskt taget är också Sverige det enda land i västra Europa, som saknar egen passagerarelinje på Nord-Amerika.

För dem, som så kunna, bör det ju vara en tillfredsställelse att få vara med i och bidraga till förverkligandet af ett stort och i verklig mening nationellt företag.

REMISSDEBATTEN.

Forts. fr. sid. 1.

fortsatt utveckling af Norrlands industri genom användande af vattenkraften, protesterade äfven hr Ekman mot hr Thyréns beskyllningar mot förbudsvännerna, men framhöll dock, att man ändå måste ta någon hänsyn äfven till den ekonomiska bärkraften och till andra samhällsbehof.

Statsministern, som nu inkommit från Andra kammaren, tog nu till orda och höll i hufvudsak samma anförande som förut där och hvilken här nedan refereras. Han erkände öfningstidens stora betydelse och särskildt vikten af att nu äfven vinterutbildningen kommer med. Äfven en stark flotta är af vikt, men man måste tänka äfven på möjligheterna.

Gent emot hr Tryggers uppfattning om riksdagsmännens skyldigheter anmärkte tal., att en riksdagsupplösning ju vore meningslös, om icke valmännen finge höra eller hade något inflytande på sina representanters ståndpunkt.

Tal. hoppades, att Första kammarens majoritetsparti icke skulle söka lägga stenar i vägen för försvarsreformen, utan stödja den.

Hr Trygger replikerade och förklarade, att hans parti skulle lojalt stödja regeringen i arbetet för en planmässig och fullständig försvarsreform. (Bravorop.)

Detta fastslogs af statsministern i en ny replik, hvari han f. ö. ytterligare utvecklade sin ståndpunkt.

Sedan äfven hr G. Hamilton framhållit vikten af ett starkt sjöförsvar samt hr J. Östberg varnat för värnskattens användande till annat än direkta försvarsutgifter, framhöll hr M. Hellberg, att högern själf för ett par år sedan ansett de nu föreslagna 5—6 miljonerna för flottans nybyggnad tillräckliga. Högern borde inte spänna bågen för högt, ty den torde icke själf kunna genomdrifva så stora kraf, som nu af regeringen föreslagits.

Hr Trygger replikerade kort och godt att hr Helllberg i sin tidning sagt så goda saker i försvarsfrågan, att mycket kunde vara honom förlåtet. (Munterhet.)

Därmed var debatten slut, och statverkspropositionen remitterades därefter till statsutskottet.

* * *

Remissdebatten inleddes i Andra kammaren af hr Lindman, som ansåg att man i statverkspropositionen märker föga af ställningens allvar och plikten för oss beställa om vårt hus.

Man får ej veta, hur det verkliga läget är. Beredningarnas utlåtanden sal nas alltjämt, allt är fortfarande ins ept i dunkel. Men oron växer. Världsläget hotar.

På tal om utbildningstiden har statsministern erkänt, att infanteriets öfningstid behöfde ökas. Men hur mycket och hur har ej blifvit klart och skulle ej blifva förrän öfriga beslut fattats. Detta är motsatsen till planmässighet. Det vore en underlig planmässighet att bygga öfvervåningen i ett hus innan grundritningarna vore fastställda.

Hindret för regeringen att nu medtaga frågan om infanteriets utbildningstid är — det veta vi nu — vallöftena 1911. För dem som fått det stora ansvaret att styra ett land, får intet, inga "löften", inga uttalade förhoppningar, inga på ett eller annat sätt utlagda programpunkter vara i högre grad förbindande än omsorgen om landets och folkets välfärd i nutid och framtid.

I fråga om flottorganisationen förelligger en annan klyfning, som, äfven den, är omöjlig. Dess uppgifter —de självständiga och stödet åt landtarmén — måste gå hand i hand.

Efter en skarp kritik af försvarsberedningarnas ekonomiska utredningsarbete ingick tal. på frågan om värnskatten. Den borde blott få användas för en-gångs-utgifter, men absolut ej brukas för Inlandsbanan.

Man hade svårt att tro på regeringens goda vilja. Detta framkallar beklämning och misstro. Och dock kunde regeringen, om den ville, i så god ställning, som den nu sitter, lösa frågan i enighet för fosterlandet.

Efter hr Lindman bestegs talarstolen af hr Palmstierna, som ansåg att hr Lindman saknade tillräckligt skäl att framträda som han gjort. Vi, sade tal., ha ej glömt 1907 års försvarskomité. Hvad hade högern lofvat? Jo, att tillgodose försvaret inom ramen af de nuvarande försvarsbördorna. Talaren vore tveksam om, hvilket parti som lofvat mest i fråga om begränsning. Hur hade i öfrigt högern ställt sig mot de sociala reformerna, som skulle skapa folkets trefnad och rotfasthet? Den hade gjort motstånd mot dessa.

Tal. öfvergick till en kritik af vattenfallskomiténs betänkande och uttalade slutligen önskemålet att regeringen måtte infria sina löften i fråga om tullarna och deras möjliga afskrifvande samt lätta bekymren för de sämst lottade lagren af befolkningen.

Nu uppträdde statsministern, som först erinrade hr Palmstierna om, att frågorna om dyrtid och tullar icke lagts på hyllan, och hoppades, att regeringen visat i handling, att den inom den liberala åskådningens ram hade följt den den politik hr Palmstierna antydt.

Statsministern upptog därpå hr Lindmans anförande till kritik. När hr Lindman ordade om tal:s förändrade uppfattning, borde han erinra sig sina egna åsiktsbyten i försvarsfrågan. Häri skulle möjligen ligga grunden till en brygga mellan hr Lindman och talaren.

I Karlskrona hade tal. framhäft vinterutbildningen, och beredningarna hade pekat på dennas betydelse. Men under högerns tid hade den saken ej ansetts värd att beröras.

1911 års program upptoge ingen bestämd gräns för försvarsutgifter. En sådan gräns skulle utredningen fastställa.

Ville hr Lindman med sina ord om högern och försvarsviljan antyda, att försvarsfrågan borde göras till landets enda fråga, för hvilken alla andra borde skjutas åt sidan, så svarade talaren bestämdt nej. Men om han menade, att landet vore tillfredsställdt af ett försvarsarbete, som ej toge sig sådana uttryck som under senare tid i prässen, utan bestode i sakligt uttömmande öfverläggningar i medvetandet om att ej blott känsla utan äfven förstånd behöfdes, då skulle talsvara ja. Regeringen, slutade statsministern, kommer att i allt sitt görande och låtande söka få folket med sig, ty i denna fråga är en lösning mot folket icke hälften så mycket värd som en lösning med folket. (Bravorop.)

Hr Wijk erinrade om det af förra årets riksdag beslutade ökade anslaget af en miljon till statsskuldens amorteringar. Finansministerns afvisande hållning beträffande detta beslut har varit ägnad att ådraga sig uppmärksamhet, särskildt som det här gällde en angelägenhet, som uteslutande fölle under riksdagens befogenhet.

Finansministern uttalade den uppfattningen, att förra riksdagens beslut berott på ett missförstånd af frågans verkliga innebörd. Af hänsyn till hela vår lånepolitik hade han därför ansett, att saken borde tagas under grundligare omprövning.

Hr Wennersten protesterade mot värnskattens användande till Inlandsbanan.

Hr Thorsson erinrade att hr Lindmans försvarskomité behöft 3 år. Då klagade man icke öfver långsamheten. Protesterade mot att frågan skulle prässas fram vid denna riksdag.

Hr. Fabian Månsson ville ha tullskatterna afskrifna och de flesta utgifterna uttagna genom direkt skatt. Försvarsepidemier ha härjat förr i vårt land, sägo äro vana därvid. Därefter hånade talaren bondetåget; man reser bara för att få roligt i Stockholm (buller i kammaren).

Hr Lindhagen vände sig mot den nuvarande försvarsentusiasmen, som komme uppifrån och ej nerifrån. Världshändelserna, som hr Lindman talat om, vore intet att oroa sig öfver. Vi vore denna dag längre borta än någonsin från ett krig. Han bestred i detta sammanhang, att den ökade försvarsviljan gripit allt folket. Visavis bondetåget ville tal. icke bestrida, att ärlig entusiasm läge bakom, men huru stora skaror skulle männe icke en motsatt rörelse kunna samla?

Hr Liljedahl vände sig mot hr Lindhagens uppfattning att någon fara för krig icke förefunnes. Den åsikten vore en villfarelse och vår försvarsfrågas lösning finge ej förhalas.

Hr Edén försvarade försvarsberedningarnas arbetssätt. Hvad i mänsklig förmåga stått hade gjorts till främjande af nödig skyndsamhet. Hr Lindmans egna komitéer hade på sin tid icke arbetat raskare. Med anledning af talet om bristande planmässighet ville talaren betona, att den fråga som nu beteckenades som den viktigaste: infanteriets öfningstid, ej alls togs upp af 1910 års komité, och att ur dennas betänkande helt enkelt utbrötos ett par frågor, som därpå ensamt framlades. Så var det med planmässigheten den gången.

Efter några repliker framhöll till sist hr Branting, att socialdemokraterna fasthöllo vid sin ståndpunkt, att bördorna kunde sänkas till gagn för massans försvarskraft i farans stund. Strök i detta sammanhang under statsministerns ord om "en lösning af försvarsfrågan med folket" och om vallöftenas helgd. Man borde därför denna gång stannat vid att föreslå, hvad som kunde bäras fram utan att vallöftena kränktes. Fråga vore dock icke här om försvarsvägran från något håll, utan endast därom, att försvaret lades på den bog, som stämmer med den svenska demokratien.

Sedan debatten härmed var slut remitterades statverkspropositionen till statsutskottet.

DEN FURSTLIGA SKILSMÄSSAN.

Prinsessan Maria skall stämnas för förlöpning.

I en specialkorrespondens från St. Petersburg till tidningen New York World uppgifves det, att ryske tsaren har nekat att bifalla den af hans kusin, storfurstinnan Maria Pavlovna till honom framställde begäran om att få sitt äktenskap med prins Wilhelm af Sverige upplöst. Maria Pavlovna uppehåller sig för närvarande i den ryska hufvudstaden, dit hon begifvit sig från Paris, och hon är portförbjuden vid det ryska hofvet. Prins Wilhelm är på väg i Afrika, där han jagar.

Tsarens nekande att bevilja skilsmässoansökningen gör ställningen delikat. Äktenskapet gjordes gällande genom tsarens underskrift och betraktas som en handling eller traktat af politisk natur och ej uteslutande religiös, eftersom prins Wilhelm ej tillhörde den ryska katolska kyrkan och prinsessan Maria ej utträdde ur densamma. Därför inskrider i detta fall ej den "heliga synoden".

Tsarens veto är ägnadt att straffa den unga prinsessan, men prins Wilhelm kan för den skull ej fortsätta att betrakta sig som gift karl, om han ej önskar att så göra. Tsaren håller fortfarende på, att förlikning skall ingås mellan makarna. Äktenskapet ifråga är det första, som under hans regering tillkommit genom liknande af honom gjord öfverenskommelse, och skulle prins Wilhelm gifta sig på nytt, kommer detta att anses som ett tekniskt brott af öfverenskommelsen af tsaren. Prinsessan Maria har ändå sedan sin återkomst till Ryssland bojkottats af hofvet, och hennes namn har ej fått förekomma i någon tidning.

I senast hitkomna Sverigeposten meddelas, att då prinsessan Maria genom sitt äktenskap blef svensk medborgarinna, kan hennes äktenskap icke upplösas utan svensk rättsprocedur. Stämning skall följaktligen uttagas af prins Wilhelm mot henne vid Stockholms rådhusrätt för förlöpning, hvarefter skiljsmässoutslag i vanlig ordning afkunnas.

Dr. R. E. Johnson
Svensk Läkare
Kontor: 678 MAIN STREET.
(Ingång i Dominion Bankens norra filial, trappuppgången till vänster). Näst intill Gordon-Mitchells apotek. Telefon Garry 4284. Timmar 1—4 e. m., söndagar 3—4 e. m. eller efter öfverenskommelse. — Bostad: 150 Cathedral Ave.

Dr. R. L. HURST
Medlem af Royal College of Surgeons, England, Licentiat af Royal College of Phisicians, London. Specialist: Bröst-, näsv- och kvinnosjukdomar.
Kontor: 305 Kennedy Bldg., Portage Ave., midt emot Eatons. Telefon Garry 1175.
Kontortid: 10—12, 9—5, 7—9.

Björnson & Brandson
LAKARE.
Cor. William and Sherbrooke.
Mottagningstid: 2—3, 7—8 e. m.
Bostadstelefoner: Garry 321—Garry 763.

Skandinavisk tandläkare
DR. T. G. Moxnes
L.D.S., D.D.S., D.M.T.

Guldmedalj och diplom i Brussel 1910 för guldbroarbete och annat tandläkarearbete.
Mottagningstid: 9—12, 1—6, 7—8.30.
Smärtfri behandling.
Broarbete och modärn tandinsättning.
Röntgenstråler för tanddiagnos.
Spec.: Behandling af Rigg's sjukdom (en sjukdom, hvaraf tänderna lossna i tandköttet och käkbenet).
620 1-2 MAIN STREET.
Ingång Logan Ave. Tel. G. 3030.

Skandinavisk Tandläkare.
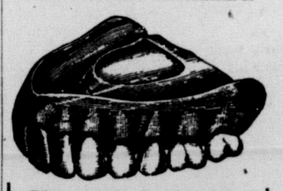
Bästa garanterade tänder $10.00
Aluminium- och guldplattor för proportionsvis låga pris.
Tänder utdragas smärtfritt.
Fri undersökning.
Dr. PHILIP A. ECKMAN,
105 Carlton Building,
Ett block ofvanför Eatons.
Telefon Main 2622.
KONTORSTID: 9 f.m. till 8 e.m.

Skand. Advokat
Thos. H. Johnson
McArthur Bldg., Portage Ave

Occidental Hotel.
D. & N. RIPSTEIN & CO.
Förstklassiga rum och finaste matservering.
Hör. af Main St. & Logan Ave.
TELEFON 1683.

De, som läsa bibeln
borde läsa vår broschyr "Hvad säger skriften om helvetet?" Det sista uttalandet i detta viktiga ämne, baseradt på de senaste konkordanserna.
Denna bok jämte annan nyttig bibelliteratur sändes för 10 cl. Den gifves gratis till de fattiga.
International Bible Students Assn.
50 Alleway Avenue, Winnipeg.

$13.48 ALBERTA INCUBATOR 125 EGG
Skaffa Eder mera höns.
Stora förtjänster genom att använda vår i Canada tillverkade utkläckningsmaskin, bygd af fackmän med 19 års erfarenhet. — Har visat sig vara framgångsfull i canadensiskt klimat på grund af dess tjocka träväggar, täckta med filt, asbest, galvaniseradt järn. Lufttät, kan icke brinna, slå sig eller brista. Kopparbehållare för hett vatten, lätt att uppvärma. Självregulator, håller jämn värme. Säkerhetslampa, besparar olja. Bästa äggkärl, profvad termometer, högt "nursery", färdigt för ägg... Varaktig, säker, pålitlig, enkel, ett barn kan sköta den. Skrif efter fri katalog.
250 Egg $17.95 Ship Quick from Winnipeg No Duty
Alberta Incubator Co. Box F Moskato, Minn.

KODAK SAFETY FILM